

ΦΥΛΛΟΜΕΤΡΩΝΤΑΣ ΠΛΑΗΝ ΒΙΒΛΙΑ

‘Ο Σουίντερϋ και ή αδελφή του τρώνε και...τρώγονται ! ‘Ο θανατος του ήρωος τον. ‘Ο έπαρχιώτης που ύπεφάζεσαι. ‘Η άστυνομία έπί τόπου. —‘Θέλετε να σκοτώσετε τον Βασιλέα !... — ‘Μάλιστα !... ‘Όπου ή γκάφα άποκαλύπτεται.

‘Ο γάλλος ποιητής Σουίντερϋ και ή αδελφή του, είχαν πάει κάποτε για μία ύπόθεσή τους, στη Λυών. ‘Εκει, που δειπνούσαν, από έστιάτοριο της πόλεως, άρχισαν να συζητούν περι της λύσεως που θα έδιναν σ’ ένα μυθιστορημα τό όποιοι έγραφαν έν συνεργασία. ‘Ο Σουίντερϋ, βίαιος έκ φύσεως, έννοούσε να δολοφονήση τόν ήρώα του. ‘Η αδελφή του όμως που είχε...τριφερότερα αισθήματα, επέμενε να τού χαρίσουν τη ζωή. ‘Ο καυγάς άρχισε να λαμβάνη διαστάσεις. ‘Η δίσ Σουίντερϋ όμως επέσιθη στο τέλος, και συνεφώνησε σό να δολοφονήθη ό ταλαίπωρος ήρωας. Δέν έμενε πλέον παρά να συμφωνήσουν και στο είδος του θανάτου τό όποιοι του επέφυλάσαν. ‘Εδώ όμως, και πάλιν τσακώθηκαν. ‘Ο μέν Σουίντερϋ έφώνησε πως έπρεπε να τόν σκοτώσουν με όσο μπορούσαν σκληρότερο τρόπο ένφ ή αδελφή του τόν έκέλευε να φονεύη τόν άμειρο ήρώα του με δηλητήριο μόνο !...

Κάποιος έπαρχιώτης που καθόταν στο διπλανό τους τραπέζι, άκούοντας την παράξενη και θορυβώδη αυτή συζήτηση, ύπέθεσε ότι οι δύο γείτονές του, συνομοτούσαν να δολοφονήσουν τόν Βασιλέα. Χωρίς να χάση λοιπόν καιρο σηκώθηκε κ’ έτρεξε στον πλησιέστερο άστυνομικό σταθμό, όπου και καιγγειλε τό γεγονός.

Σέ λίγο, μία κουσταδιά χωροφυλάκων εισερμούσε μέσα στο έστιατόριο.

— Πού είναι οι συνομόται ; έρώτησεν ό έπικεφαλής τόν έπαρχιώτη. — Νά τού ! απήντησεν αυτός, δείχνοντας τόν ποιητή και την αδελφή του.

‘Ο δεικτής του άποσπάσματος έμεινε κόκκιλο. ‘Εκει που περιμένε να βγη ή μπρός σέ τίποτε τρομερούς άναρχικούς, αντίκρουζεν άτιλούστατα ένα ήμερώατο ζευγαράκι. ‘Οποσδήποτε, τούς συνέλαβε, κ’ άρχισε να τούς άνακρίνει έπί τόπου.

— ‘Από την στιγμή που έφθάσατε στην πόλιν μας, έρώτησε άύστηρα τόν Σουίντερϋ, δέν έπισάατε από τού να σχεδιάζατε την δολοφονία ενός άτομου, δέν είν’ έτσι ;... — Μάλιστα ! απήντησεν ό ποιητής, που είχε άρχισε να έννοη περι τίπος έρόρειετο.

— Πρόκειται περι Βασιλέως ; — Μάλιστα ! επανέλαβεν ό ποιητής.

— Και άφίσατε, με την συνέννοχό σας, τό μέρος και την ώρα κατά την όποιαν θα λάβη χώραν ή απόπειρα ; — ‘Ακριβώς !

— Συμφωνήσατε μάλιστα στο να μεταχειρισθήτε δηλητήριο, για να έπιτύχετε στους σκοπούς σας ; — Μάλιστα !

— Και όταν θα φθάναι στο Παρίσι θα θέτατε σ’ έφαρμογή ή σχέδιά σας ;... — ‘Από την πρώτη στιγμή !

— Πολύ καλά, έλεπε ό άποσπασματάρχης τρίβοντας τά χέρια του από τη χαρά του διότι είχε άνακαλύψει μια τόσο... τριμερή συνομοσία. ‘Ομολογήτε ότι έσλοπεύατε να δολοφονήσετε τον Βασιλέα... τόν... — Τόν Κύρο !

— Πώς είπατε ; — Τον Κύρο, βασιλέα της Περωσίας !... Θα τόν δολοφονούσαμε στο τελενταίο... κεφάλαιο του νέου μυθιστορημάτος μας... ‘Ο έπί κερφή της άποσπάσματος κοκκάλωσε. ‘Αρχισε τώμα να μυρίζεται κ’ αυτός την γκάφα του.

— Μά... πώς όνομάζεσθε ; ρώτησε έπί τέλους τόν άγνωστο. ‘Ο Σουίντερϋ, τότε, γελώντας, έδήλωσε την ταυτότητά του, καθώς και την ταυτότητα της αδελφής του. Ντροπισμένος τότε ό άστυνομικός έστράφη για να τά ρωτη με τόν έπαρχιώτη που τόν είχε παρασηρή σ’ αυτή την γκάφα, αυτός όμως φρονιμος ποιών, είχε φροντίσει να έξα, ανισθη έγκυριώ.

Κι’ έτσι, οι δύο ποιηταί, μπόρεσαν άνενοχλητοι να καταστρώσουν τα... δολοφονικά σχέδια τους !...

υπερηφάνια μη θέλουσα να δεξή ούτε μνησικαζία, ούτε λόγος, άρκεσθήκε να χαράξη καθαρά και σταθερά εις λέξει, αυτές κατω από τό τηλεγράφημα :

‘Η Φρανσίη πήρε τη θέση μου. Πάίρω κ’ έγώ τη δική της. ‘Αντί !... ‘Οργάνς • Κάρολος Φέλεϋ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ... ΕΥΛΟΚΟΠΗΜΑΤΑ

Οί άλληλεξυλοκοπούμενοι. Ξύλο μέ...τόκο και έπιτόκιο !... Έξέφλησε... ξυλοκοπηματες !... Τά έπιγραμματα του Μπωτρυ. ‘Ο σταυρός του μαρτυριου του. ‘Ο Καφφαριέλι και οι Καρδιναλίοι. Τό ξυλοκόπημα. —Μπράβο Καφφαριέλι !... Μπίς !... Μπίς !...

Οί Γάλλοι εγγενείς ‘Ωμερϋ και Ντεμπαρώ είχαν τσακωθεί για κάποια χρηματική διαφορά και κάθε φορά που συναντώτο στο δρόμο... έξυλοκοπούτο άγρίως ! Μία μερα, κάποιος εύλικός πικροντας, με τάμαξι ου από ένα πολυσύχναστο δρόμο, συνήτησε τόν Ντεμπαρώ, ό όποιος ύτερα από ένα άγριο ξυλοκόπημα που είχε φαιε προόλίγου από τόν ‘Ωμερϋ ήταν σε κακά χάλια. ‘Ο εύλικός τόν λυπήθηκε και τόν άνέβασε στο άμάξι του.

— Τι έπαθες ; τόν έρώτησε. Μήπως τσακώθηκες με κανένα δανειστή σου ;... — ‘Όχι, απήντησεν ό Ντεμπαρώ—Μέ έναν όφειλέτην μου... —Μπιά ! Και τί σού χρωστούσε ;...

Μά... μερικώς με τασουνιές που τού είχα δώσει προχθές ! Και ό εύλικός επέλεινε, καλά και σώνει, να ξεπληρώση τό χρέος του, με τόκο και έπιτόκιο μάλιστα !... ***

Κάποιος, μέ μία μερα, απήντησε έναν φίλον του ό όποιος φαινόταν χορσαμένος.

Σού συνέβη τίποτε ευχάριστο ; τόν έρώτησε.

— Ναι... ‘Εφυγε ένα μεγάλο βάρος άπ’ την ψυχή μου !... Προ ήμερϋν τσακώθηκα με κάποιον, ό όποιος μούχε μνησεί πως όταν με συναντήη θα με σπάση στο ξύλο. Συναντηθήκαμε λοιπόν και μόλις με είδε, ώρμησε και έπάνω μου και μέ έδωσε για καλά !...

— ‘Ε, κ’ είσαι εύχαριστημένος γι’ αυτό ;... — Βεβαίωτατα ! Τώρα άναπνέω έλεύθερα... ‘Εφυγε ένα βάρος από πάνω μου !

‘Ο ποιητής Μπωτρυ έδημοσίευσε κάποτε μία σειρά σαυρικων έπιγραμμάτων πολυ τρυχερών. Κάποιος ό όποιος έθεώρησε τόν έαυτο του θυγόμενο από τά έπιγραμματα αυτά, εκαιροφολάκτησε και έξυλοκόπησε άγρίως τόν ποιητή.

Την άλλη ήμέρα, ό Μπωτρυ εληγε να έπισκεφθή την Βασιλίσα, σιηριζόμενος επάνω σ’ ένα μπαστούνι.

— ‘Εχετε ρευματισμούς ; ταν έρώτησε ή Βασιλίσα.

— ‘Όχι, Μεγαλειοτάτη.

— Μοιάζει με τόν Χριστό, έλεε τότε ό πρίγκιψ ντε Γκιμενέ που παρευριόκετο στη σκηνή. Κρατάει τό μπαστούνι, όπως ό Χριστος σηκωνε τόν σταυρό ; ‘Ως σύμβολο, δηλαδή, τού... μαρτυριου του !

‘Ο Καφφαριέλι, ό μεγαλύτερος άείδος της έποχής του, δέν έτρεφε καμιά συμπάθεια προς τους τιτλουχους της ‘Εκκλησίας. Σέ κάποιο κονσέρτο του μάλιστα, άρχισε να τραγουδή χωρίς να περιμείνη τόν πατά και τους καρδιναλιους, οι όποιοι έν τούτοις τόν είχαν προειδοποιήη ότι θα τιμούσαν την παραστασή του.

Την επομένη, ό καρδιναλιός ‘Αλμπανι, έως φρενών για την προβολή που είχε γίνει εις βάρος των άνωτερω αντων κληρικων έκαλεσε τόν τενορο στο μεγάλο του. ‘Ο τενορος, χωρίς να ύποπταυθή τίποτε εληγε. Μόλις όμως μπήκε στον προθαλαμο, οι ύπηρέτες του καρδιναλιου τού ριχτηκαν κ’ άρχισαν να τον ξυλοκοπούν άγρια.

Οί καρδιναλίοι ήταν όλοι μαζεμένοι στην διπλανή αίθουσα. Κι’ όταν ο δυστυχισμένος τενορος άρχισε να ξεφωνιζη από τις ζυλικές πυθώμας, οι καρδιναλίοι τώμαξαν στα χειροκροτήματα, φωνάζοντας με ένθουλαμο :

— Μπράβο Καφφαριέλι !... Μπράβο ! Μπραβισσιμοι ! Μπίς... Μπίς !...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποιος γιατρός έστειλε τόν όπρητή του να πάη ένα κουτί με καταπότια σ’ έναν άρρωστο του, κ’ ένα κιώτιο με έξη κουνέλια ζωντανά σ’ ένα φίλο του. ‘Ο ύπηρέτης όμως έκανε λάθος κ’ έδωσε τό κιώτιο στον άρρωστο και τό κουτί στο φίλο.

Ποία όμως ύπήρξεν ή έκπληξή του πρώτου, τού άρρώστου δηλαδή, όταν ό ύπηρέτης τού γιατρού τού έδωσε μαζί με τό κιώτιο τάν κουνελιόν και την άκόλουθη συνταγή : ‘Ανά καταπίνετε ένα άπό αυτά τα πρωί, ένα τό μεσημέρι κ’ ένα τό βράδυ !...